

това ? Нъ въ такова едно обстоятелство не трѣбаше много тълкувание ; тукъ трѣба да има за мене опасностъ, има нѣщо да ми пати главата, зато трѣбаше до зема мѣрки за да са предпазя. Разтреперанъ отворихъ санджакъ си, дѣто имаше единъ револверъ, извадихъ го и го напѣлвамъ. Това ми оружие, като отдавна не погрѣбисвано, бѣше рѣждясало и за нищо го не биваше : нъ се пакъ по-добрѣ съ него отъ колкото безъ него, рекохъ си азъ. Страхъ не страхъ, дрѣпнахъ, та отворихъ вратата на стаята си, презъ която са влизаше въ залата, дѣто бѣше гробътъ, запичамъ и той си бѣше на мѣстото. прегледахъ ключелките на вратата, позатегнахъ ги, прегледахъ и прозорците, запалихъ ламбата въ залата, оставихъ срѣдната врата отворена и сѣднахъ си въ стаята, отдѣто добрѣ гледахъ къмъ гроба, и никакъ си не отбивахъ очитѣ отъ него. Слѣдъ това попитахъ чрезъ телефона началниците на ближнитѣ станции, да не ми е нѣкой телеграфиралъ нѣщо.

— Не, не, не, ми отговориха отъ вредомъ.

— Нищо друго не ще бѣде, рѣкохъ си азъ, види са, че отъ страхъ ми са зачюва такъвъ гласъ. Нъ едва що ми мина такава утѣшителна мисль презъ ума, отново ма стрѣсна гласътъ на телефона, който три нѣти на редъ извика :

„Пази са отъ гроба !

„Пази са отъ гроба !

„Пази са отъ гроба !“

Нѣма да бѣде, тѣзи нощъ ще са осѣмне безъ сънь, рѣкохъ си азъ, трѣба да пазя таинственииятъ си врагъ. Изухъ си тѣжкитѣ ботуши, легнахъ си несъблеченъ на кревата, който бѣше срѣщо отворенитѣ врата и внимателно хванахъ да гледамъ на гроба.

Бурата отъ-вънъ утихна, и у стаята ми бѣше тѣй тишина, што едно не едно са чуваше еднообразното цѣканье на казвения ми часовникъ. Менѣ ми са додряма и азъ са облѣгнахъ ; едвамъ що бѣхъ захваналъ да дрѣма ето още единъ гласъ :